

подходящо жена да бъде главатар. Ако се случи тя да е най-способната в рамките на чергарстващата група, се избира за водач мъжът ѝ. Знае се, че тя ще решава всички въпроси (Марушиакова, Попов 1993: 197).

Такъв тип жена среща през 1913 г. Скот Макфий при пътуването си с група гребенари: „... в китно разположеният им катун до Индже кьой.... останах при семейството на Петрика и Тотана.... Характерите на Тотана и съпруга ѝ изглеждаха почти несъвместими. Навярно и той бе имал бурна младост, но малко бе останало от лудостта му – след женитбата си с нея той вече ценеше спокойствието и бе станал доста скучен възрастен мъж, чиито основно удоволствие се състоеше в това да намери някое хубаво място и да разположи там катуна за седмици наред.... Тази старица с много тъмна кожа приличаше на вещица и гледаше закачливо. Нейният странен вид се подсилваше от дълбокия, почти мъжки глас, както и от живите очи, които грееха от интелигентност – цялото това впечатление беше още по-удивително, защото възрастната жена стоеше настрана и говореше малко според нормите на ориенталското благоприличие... Въпреки благоприличието и резервираността ѝ беше лесно да се види, че Тотана има свое мнение и силен характер – даже прекалено силен за установените норми или за тесногърдите моралисти...” (Макфий 2007: 77-78).

В по-ранните години мястото за лагера се определя от водача и неговата съпруга. Съобразява се както с наличието на вода и храна за животните, така и с безопасността на хората. Обикновено в центъра се издига палатката на черибашията. Пред нея се оставя повече свободно място, където членовете на групата могат да се събират. Наоколо се разполагат синове, зетьове, внуци, роднини, катуните на отделните родове. За по-голяма сигурност палатките се подреждат в концентрични кръгове. При загунджиите разположението на катуните се определя от симпатията или антипатията, която съседите изпитват

Катунът